

benyttet, naar det skal være. Og man maa vel erindre, at de Folk, overfor hvem denne Tugt kan anvendes, ere kun Voldsforbrydere. De spørge ikke i Forvejen, om de have Lov til at slaa, men de slaa, naar de have Lyst dertil. Men saa er det for meget at borttage Retten for Opsynspersonalet til, under alle de Kauteler, Reglementet nævner, at kunne anvende Gængældelse, om jeg saa maa sige, legemlig Straf, hvis det viser sig nødvendigt, og navnlig, hvis der ligefrem bliver Sammenrøttelse derude. Der er en enkelt, der skriver: „Her er et Menneske, som ikke vil arbejde, som jeg ikke paa nogen Maade har kunnet faa til at arbejde; her har jeg overvejet, om det ikke var paa sin Plads at anvende Legemsstraf overfor ham“. Han har ikke gjort det endnu, men han har overvejet det. Jeg synes derfor, at vi bør beholde Bestemmelsen. Det er sikkert, at den virker præventivt, og jeg kan berolige den ærede Ordfører for Mindretallet med, at Skade har Bestemmelsen heldigvis aldrig gjort. Det kunde man egentlig ikke udtale bestemt, hvis det ikke var Tilfældet, at den overhovedet ikke var anvendt. Jeg mener, at man bør følge de, om jeg saa maa sige, sagkyndige paa dette Omraade. De have vist, at de aldrig have misbrugt Bestemmelsen, thi de have end ikke brugt den, de have ikke fundet det nødvendigt, men de mene, at den stadig bør blive staaende.

Saa har Mindretallet stillet et Ændringsforslag under Nr. 12, der gaar ud paa, at i de Tilfælde, i hvilke ifølge Straffelovens Kap. 23—27 den laveste for en Berigelsesforbrydelse fastsatte Straf er Straf-arbejde i 8 Maaneder eller 1 Aar, kan Straffen under formildende Omstændigheder nedsættes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i henholdsvis 4 og 6 Maaneder. Ogsaa jeg mener, at i visse Tilfælde kan den Straf, der findes i Straffelovens Kap. 23—27, være for streng, og der bødes paa det ved Benaadningsinstituttet. Benaadningsinstituttet kan netop med fuld Føje anvendes i saadanne Tilfælde, hvor den gældende Lov er bleven for streng, hvor Loven, der er nogle og fyrretyve Aar gammel, ikke mere er tidssvarende. Dette kan siges at være almindeligt anerkendt, og Benaadningsretten bliver ogsaa i rigeligt Maal anvendt i disse Tilfælde. Navnlig kan jeg nævne som Eksempel derpaa, at naar vi have staaet overfor første Gang begaaet Indbrudstyveri af mere uskyldig Art, er

det ikke sjældent, man giver betinget Benaadning. Jeg kan nævne et Tilfælde, jeg lige har haft for i disse Dage, hvor et Par Tjenestepiger, som ellers vare ordentlige og paalidelige og af god Familie, vilde paa Maskerade og derfor brød ind paa et Pulterkammer, tog en Dragt og gik paa Maskerade. At saadant skulde belægges med Forbedringshus, er der ingen Mening i, der vil Benaadning altid finde Sted. Derimod tror jeg, at Ændringsforslaget, som det er stillet, skyder noget for vidt, og det havde i Virkeligheden ogsaa den ærede Ordfører for Mindretallet (Jessen) fuldt ud Forstaaelse af. For blot at nævne et enkelt Tilfælde: Man vilde under formildende Omstændigheder kunne gaa ned til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 6 Maaneder, hvor man stod overfor en Mand, som 2 Gange i Forvejen havde været straffet for groft Indbrudstyveri og nu havde begaaet det igen, altsaa for 3die Gang. Det vilde meget godt kunne tænkes, at der forelaa formildende Omstændigheder, og Domstolene kunde da være berettigede til at gaa ned til 6 Maaneders Fængsel paa sædvanlig Fangekost, og ikke alene vilde Domstolene være berettigede dertil, men de vilde være forpligtede dertil, hvis man virkelig maatte anerkende, at den sidste Forbrydelse var begaaet under visse formildende Omstændigheder. Men det tror jeg ikke vilde tilfredsstille den almindelige Retsbevidsthed.

Og det bliver maaske værre endnu, naar jeg gaar over til et Eksempel, som ogsaa den ærede Ordfører slog paa, Pengefalsk, Falskmøntneri. I et saadant Tilfælde er Straffens Minimum ifølge Straffelovens § 264: 1 Aar for den, som eftergør dansk Mønt eller Nationalbankens Sedler. Men selv om det skulde ske under formildende Omstændigheder, tror jeg, det ikke vilde gaa an at indføre en Straf af 6 Maaneders Fængsel. Jeg kan tage Røveri paa samme Maade, Straffelovens § 243, ja endog det grove Røveri, som skildres i Slutningen af § 243, hvor der staaer: „Hvis betydelig Mishandling har fundet Sted, eller Gerningen i øvrigt har haft en særdeles farlig Karakter, saa og naar den skyldige tilforn er dømt for Røveri, grovt eller oftere gentaget Tyveri, kan Straffen stige til Tugthusarbejde i 16 Aar og under særdeles skærpene Omstændigheder endog til livsvarigt Tugthusarbejde.“ Men Minimum er det samme, 1 Aars Straf-arbejde. Her tror jeg heller ikke, man skal røre ved Minimum. Med andre Ord: Det, som maaske egentlig er Tanken med